

LindhéBladet

Nr 1 År 2020 / Årgång 32

SLÄKTMÖTET MED FEST!

24 augusti välkomnade styrelsen alla medlemmar i Släktföreningen till släktmöte med efterföljande fest hemma hos styrelsemedlemmen Jörgen Lindhé i Danderyd. Vilken härlig dag! Du vill inte missa nästa gång – 2022!

KÄRA FRÄNDER

Hur börjar man en krönika när man plötsligt sitter med facit i knät. Facit från ett scenario man aldrig kunnat drömma om. När livet är plötsligt satt på paus. Folkliv, möten och spontanitet har hastigt uteblivit. Det känns märkligt med tomma städer, men det är också djupt problematiskt. Kollapsen slår i rasande takt ut delar av det utbud som vi så länge har tagit för givet. Hur drabbar Coronakrisen? På kort sikt, men också i ett lite längre perspektiv? Och hur ska vi kunna resa oss från krisens härjningar? Går det att snabbt väcka liv i den puls som är så viktig för våra liv? Blir allt som vanligt igen eller har pandemin förändrat vår syn på styrelsemöten, släkträffar, årsmöten för alltid?

Men vänta, vänta, VÄNTA!!! Låt oss minnas den ljuvliga augustidagen 2019 då Jörgen Lindhé och hans Kristina öppnade dörrarna till sitt magnifika (och nu överdriver jag inte) hem i Kevinge, Danderyd och lät hela släkten bjudas på en hejdundrande kräftskiva. Innan dessa hade vi vandrat tillsammans i grupper i jakt på kunskaps-tävlingspoäng om släkten. Vi gick genom de fagraste omgivningar, i gassande sol, utefter Edsvikens kluckande vatten hem till Kristina och Jörgen och möttes av öppna armar, klang, jubel och bubbel i massor. Illröda hemfångade svenska utsökta kräftor var Stephanie Lindhés bidrag. Inte så pjåkigt vill jag lova. Det åts och dracks och hölls tal med små lustiga hattar på knoppen. Bästa sånganförelaren var Alexis Lindhé, ur vår yngre generation. Ordet tack känns futtigt i sammanhanget men det är vad jag säger. Tack Kristina och Jörgen. Jag är så himla glad över att vara släkt med dig Jörgen och er alla!

Tillbaka till vilsna och obesvarade frågor och den verklighet vi nu tvingas leva i. Massor av branscher har drabbats hårt av Coronapandemin. I samma ögonblick som man införde reserestriktioner, hemkarantän och förbud mot vanliga grillkvällar så släckte man ner bransch efter bransch. Muséer, restauranger och hotell ekar tomma samtidigt som vi vill åka till nära och kära. Det är mycket svårt att förutspå när samhället ska öppna upp igen. Och ännu svårare att bedöma om vi vågar återvända direkt eller kommer vi tveka in- för inbjudningar. Hur ska man så småningom kunna staka ut en väg framåt? Hur ser de sociala effekterna ut och vart är vi på väg? Vad krävs för att vi ska börja våga igen?

En annan intressant fråga är om de nya, digitala formerna för samvaro, arbete och lärande är här för att stanna – även efter att pandemin klingat av? På vilket sätt bidrar vi i släktföreningen till att knyta

medlemmar och framtidens medlemmar till oss i dessa bistra tider? Många frågor. Inga svar.

Men nöden är uppfinningarnas moder. Vårt senaste styrelsemöte i släktföreningen var virtuellt. När vi inte kan komma hem till varandra och äta goda middagar och dricka utsökta viner som vi brukar satt vi framför datorn och skålade och fattade kloka beslut. Ett av dem är att i år blir det ingen papperstidning, ni får tidningen så här.

Trevlig läsning av årets LindhéBlad!

Omi Söderblom Mohammad

NÅGRA ORD FRÅN SLÄKTFESTEN

Jag har inte varit med i släktföreningen tidigare. Nu när min mor Gundel Rende och min far Claes-Göran Rende är borta sedan många år, tyckte jag det skulle vara intressant att veta lite mer om er andra i den mer avlägsna släkten. Därför blev jag glad när jag fick inbjudan till 2019 års kräftfest.

Jag anmälde mig och mina två barn, Klara Schyberg (född 1981) och Stefan Schyberg (född 1984). Tyvärr fick Stefan förhinder i sista stund, så det blev Klara och jag som åkte till Danderyd den 24 augusti 2019. Vi träffade er vid Danderyds sjukhus och gick på tipspromenad mot "målet" vid Kevinge Strand.

Jag kan inte säga att jag under eftermiddagen riktigt lyckades klura ut precis hur våra släktband slingrar sig, (jag måste erkänna att jag har dålig koll på ättlingarna till mormor Dagnys föräldrar och syskon), men jag och Klara pratade med många av dem/er, och hela eftermiddagen var väldigt generös, trivsamt och intressant!

Kräftorna med alla tillbehör fantastiskt goda! Klara och jag, som båda har konstnärliga yrken, njöt väldigt mycket av att i hemmet hos Jörgen Lindhé med familj, få se så mycket släktkonst! Vi såg många porträtt av min mormor Dagny och hennes systrar och bröder. Intressant hur deras karakteristiska ansletsdrag gick igen så starkt!

Konst både av Ivan Lindhé och Einar Lindhé.. Fina porträtt målade av Alma Arnell (som – om jag inte förstått fel, studerade konst i Paris runt förra sekelskiftet och senare delade ateljé med Hilma af Klint i Stockholm). Vi fick också möjlighet att titta i flera gamla fotoalbum, och där utvidga vår kunskap om släkten. Nästa gång vi ses, ska jag försöka få med flera yngre släktingar. I Klaras och Stefans generation finns otaliga konstnärligt begåvade kusiner – mina syskonbarn.

Anna Rende

ARVET EFTER RICHARD OCH GERDA LINDHÉ

En något molnig men ändå härlig vinterdag, den 24:e januari 2016, var senaste gången jag besökte Ljusterö och Västra Lagnö. Jag var där med Friluftsförbundet för att åka långfärdsskridskor på Gälnan söder om Ljusterö. Västra Lagnö förknippar jag väldigt mycket med släkten och det är känt därför lite speciellt att vara tillbaka.

Jag fick efter min pappa en liten låda innehållande diverse lätt gulnade dokument och foton. Det mesta är familjeinternt, men det finns även några dokument med visst intresse inom släkten. Detta är två bouppteckningar och en likvidationsredovisning. Dessa rör arvet efter Richard och Gerda Lindhé och det är där Västra Lagnö kommer in i bilden.

Bouppteckning, hur kul och spännande är det? Mer än man i förstone kan tro. Jag känner rökluften, ser de ekboaserade väggarna, familjesammanhållningen, stjärkragarna, silverbesticken, hembiträdena. Ser många frågetecken som jag skulle vilja räta ut för att få ihop hela bilden. Jag anar familjefejder och ser möjligheter till en spännande tv-serie som utspelar sig för närmare hundra år sedan.

En del av händelserna runt arven har det muttrats om i släkten, men eftersom de direkt inblandade inte längre är i livet, borde det vara möjligt att skriva om detta nu. Min pappa tillbringade mycket tid på Västra Lagnö om somrarna som barn och han antydde en del och har även gjort vissa noteringar och kommentarer i dokumenten. Denna släktgren är ju väl representerad i släktföreningen, så nog borde det vara möjligt att lägga hela pusslet. Det finns med all sannolikhet mycket mer att berätta.

Det hela tar sin början i januari 1927 och avslutas faktiskt inte förrän nästan 40 år senare, 1964!! (*vilket borde vara något slags rekord*) Richard och Gerda hade 8 barn (Roland, Arnold, Lilian, Elna, Karin, Bertil, Barbro och Gösta), som i sin tur hade många barn. Bara detta faktum räcker för att arvsskiftet ska bli omöjligt att genomföra utan komplikationer och ta tid. Fastighets AB Stockholm, Richards bolag som bland annat ägde tomter på Västra Lagnö, är en huvudaktör. Bara genom att läsa likvidationsredovisningen kan jag ana stridigheter.

Richards bouppteckning

Richard Lindhé dog den 21 januari 1927, ännu inte

fyllda 65 år. Detta efter ett händelserikt och brokigt liv med flera olika verksamheter och boendeorter, vilket förutom i släktkrönikan även skrivits om i Lindhébladet.

Den avlidnes enskilda egendom.		
Guld		
1 klocka	50 kr	
1 ring	15 kr	65
Silver		
1 silverkruka	25 kr	
1 rökstall	20	45
Gångkläder		
upptagna till		200
Konstgämsvård		
1 amerikanskt skrivbord med stol	200	
1 skåp med glassdörrar	50	
1 bokhylla	25	
1 kassaskåp	100	kr
1 skåp	50	
1 takkrona	75	
1 fötstol	25	
Tavlor	25	
Böcker	700	kr. Helmer Jansson
1 kassaskåp	200	
1 dubbel skrivbord	100	
2 mindre skrivbord	70	
4 skrivbordstolar	40	
Transport	1.800	310

En sidonotering; det är endast de 4 manliga barnen och dottrarnas makar som får yrkestitlar (ingenjör, e.o. hovrättsnotarie, sjökaptan och korrespondent) i bouppteckningen. De 4 dottrarna benämns just dottern. Sönernas respektive nämns inte heller. Sonen Arnold fungerade som ombud för barnen under upprättandet av bouppteckningen. I bouppteckningen noteras att "den 26 april 1901 dömts till boskillnad mellan makarna Lindhé". (*undrar varför just då?*) Sedan följer en lång uppräknings av den enskilda egendomen, som är den som regleras. Det är på väldigt detaljerad nivå och vissa förvånande rubriker och värderingar. 1 krona då motsvarar ca 30 kr idag. En guldring värderas till 50 kr ett rökstall i silver till 20 kr, medan "gångkläder" värderas till 200 kr. Aktierna i Fastighets AB Stockholm är upptagna till 5195 kronor. Böcker värderas högt på denna tid, 700 kr, medan tavlorna tydligen inte var så mycket att ha, 25 kronor. Richard bör haft en fin frimärkssamling då den är upptagen till 500 kr. Han ägde också olika obligationer till ett försvarligt belopp, 3537:10. (Bl.a i något som hette Teaterbyggnadskonsortiet. Detta konsortium var med och finansierade byggandet av Operan och Dramaten i Stockholm.) Jag förstår att han behövde 2 kassaskåp, 2 dokumentskåp och 5 skrivbord och ett stort hus.

I de totala tillgångarna tas även fordringar upp. De som bedöms som säkra uppgår till 7544:-. (varav ca hälften är på sonen Arnold), 53.339,27 kronor däremot, vilket motsvarar över 1,5 miljon kronor i dagens penningvärde, klassas som osäkra, bland annat fordringar på övriga söner, någon svärson, ett par släktingar och andra personer, men även slakteriaktiebolaget Olsson och Andersson. (!?) Dessa fordringar är dock inte inkluderade i själva totalavräkningen. *Avskrevs de?*

På skuldsidan kan noteras dels ett banklån och en skuld om 10.000 (nästan 300.000) till Birger Lindhé (yngre halvbror) i USA. *Hur kommer det sig? Hur och när reglerades den? Likvida tillgångar saknades. Drevs fordringar in? Sålades obligationerna eller inventarierna?*

Netto visar bouppteckningen i april 1927 av den enskilda egendomen 5767,13. (ca 167.000 kr) Laglott till barnen blev då 720,89 var (20 500 kr). Men eftersom sönerna också hade skulder till Richard, så blev laglotten i stället en del av de säkra fordringarna i dödsboet! (Dvs arvet kvittades mot skulderna).

Men det slutar inte där. Det finns nämligen en tilläggsbouppteckning från september 1930 där änkan Gerda intygar att Richard "under äktenskapet" privat köpt en fastighet om 50 tunnland skogsmark (ca 250.000 kvm!) i Tyrsta, Österhaninge! (*Det verkar ha varit en del av vad som nu är Tyresta nationalpark*). Nettot från denna särskilda bouppteckning var 2000:- att lägga till de tidigare 5767,13. *Hur kom det sig att detta missades i den första bouppteckningen? Hur och när avyttrades denna fastighet?*

Medge, många frågetecken, konstigheter och spännande detaljer att spinna vidare på, eller hur?

Gerdas bouppteckning

Vid dödstillfället i februari 1934 bodde Gerda på "Hemmet för Gamla" i Enskede. Hon var då nästan 74 år gammal. Det visar sig ovanligt nog att även efter Gerda finns två bouppteckningar. En hanterade de två fastigheter på Västra Lagnö som hon ägde privat. (*Hur det kom sig att dessa inte ägdes av Rickards fastighetsbolag framgår inte.*) Denna bouppteckning gjordes redan i mars. Värdet på fastigheterna fastställdes till taxeringsvärde, vilket var 5000. (ca 160.000 idag) Denna bouppteckning gjordes av sonen Arnold och vidimerades bla av hans kusin Ingvar Norén.

I november 1934 förrättades den andra bouppteckningen. Arnold var ombud för övriga arvingar, liksom vid Richards bouppteckning. Även här är det en detaljerad lista över lösöret. Det är dock annat lösöre denna gång.

De högst värderade föremålen var en chiffonier av mahogny och ett konsolbord med spegel, vardera 125 kronor (ca 4000 kr). 2 antika ljusstakar värderades till 30:-, knappt mer än dammsugaren och kvartslampan som värderades till 25 kronor vardera. *Vad är ett moraskåp?* Begravning var dyrt redan då 651:- (21.000 kr) och tas upp som skuld i boet. Netto visar bouppteckningen tillgångar på 6709:12. (215.000kr) Fastigheterna klassas då som "inventarier" av någon anledning. Arvet efter Gerda var alltså nästan lika stort som efter Richard, i alla fall enligt bouppteckningen och den värdering som gjordes.

Det framgår tyvärr inte i dessa dokument vad som hände med lösöret? Vad såldes för att täcka skulderna och begravningskostnaderna. Vem ärvde vad? Hur hanterades tomterna? Finns något av arvet kvar i släktens ägo?

Medge, frågorna hopas, hur ska det gå?

R B K.

Som likvidator i Fastighetsaktiebolaget Stockholm i likvidation får undertecknad härmed avgiva redovisning för följande enligt slutredovisningen den 31/12 1956 utskiftade belopp utgörande medel å ej presenterade aktier.

Beloppet, den 25/6 1957 insatt å sparkasseräkning	Kr. 2.702:14
Tillkommer ränta t.o.m. 10/8 1964	" 906:24
	" 3.608:38
Avgår kassafacksavgift 25/6 1957 - 31/12 1963 samt porton	" 80:38
	Återstår Kronor: 3.528:--

Det återstående beloppet har denna dag i lotter om
Kr. 504:--

utbetalts till delägarna i dödsbona efter direktören R.W. Lindhé enligt förteckning i arvsföretagshandlingen av den 27/6 1957.

Stockholm den 17 aug. 1964
N.G. Valentin
likvidator.

Gymnastikdirektör Hilbert Lindhé	Kr. 168:--
Fru Margareta Hildebäck, Sjöväg. 1, Saltsjöbaden	" 168:--
Fru Birgitta Rydeberg, Håslieholmsväg. 10, J-hov	" 168:--

Slutredovisning för Fastighets AB Stockholm i likvidation

I december 1947 trädde bolaget i likvidation. (20 år efter Richards död) Likvidationen visar ett underskott på nästan 44.000:- (nästan 578.000 idag) Men utöver denna redovisning, så tillkom en skuld till sonen Arnold. Bakgrunden till denna skuld är intressant. Arnold hade som företrädare för bolaget sålt en av tomterna (1:30) på Västra Lagnö till sig själv och sin hustru redan 1925. (Dvs medan Richard levde) Men lagfartsansökan avslogs ”enär” han enligt aktiebolagslagen ”icke ägt att i förevarande fall företräda Fastighets Aktiebolaget Stockholm”. Arnold avstod då från affären, men hade då givetvis rätt att återfå köpeskillingen.

De 10 tomterna på Västra Lagnö avyttrades för ca 48.000 kronor, 83 öre kvm i snitt! (Ca 660.000 kr idag för 58 000 kvm) (vem sålde och till vem/vilka?) Detta var då under bokfört värde. Notera att likvidationen avslutades först i april 1957, 10 år efter att den påbörjades. Richards dödsbo var huvudägare i bolaget (trots att det gått 30 år sedan Richards död). Varför denna fördröjning? Två av tomterna styckades delvis före försäljning och det oklart vad som hände med de avstyckade delarna. Kan det vara dessa avstyckade delar som barnen ärvde ihop med tomterna efter Gerda? Förutom att barnen hade var sin aktie (värde 47:41) i bolaget finns även andra delägare vars namn jag inte känner igen från släktens historia. Någon som vet vem Svante Andersson som ägde 16 aktier var? Kan det ha varit VD:n? Christoffer Gedda som ägde 2 aktier? Sedan finns ytterligare 5 personer som ägde 1 aktie var. Hugo Lindhés dödsbo (Richards barnlösa bror) ägde hela 30 aktier. Någon som vet hur det kom sig? Här skulle man kunna gräva vidare i arkiv. Väldigt intressant, plotten tättnar!

Bolaget ägde även 15 tomter i Västra Frölunda (Richard kom från Göteborg) samt en fastighet i Rönninge. Totalt ägdes alltså 26 fastigheter.

Inte förrän 1964 skedde utbetalning av behållningen i likvidationen. Det betydde en utbetalning av ”hela” 504:- per dödsbodelägare (ca 5316:- idag). I min pappas fall innebar det en tredjedel av denna sjundedel. Frågan är varför det inte var en åttondel, som antalet barn?

Notering, även 1964 fick endast mannen en titel, medan kvinnorna fick vara ”fru”.

Revisionsberättelsen

En likvidation kräver en revision, så även i detta fall. Hur kul är en sådan? Kan den klarlägga något? De sakliga noteringarna ger ytterligare information till vad som kan ha orsakat fördröjningarna och tvisterna. Revisionsberättelsen täcker perioden 1948–1956. Likvidatorns uppgift, en försäkringsdirektör Nils Gunnar Valentin, är att sälja bolagets tillgångar. Revisorn noterar att någon granskningsberättelse över förvaltningen inte finns. Vissa brister i redovisningen noteras, tex att sammanblandning skett med utgifter för Richards och Gerdas dödsbo. Försäljningen har försvärats av oklarheter om vissa fastigheter tillhört bolaget eller Richards dödsbo. Detta ”synes emellertid på ett lämpligt sätt hava blivit löst” och de 26 fastigheterna kunnat avyttras. Alla fastigheterna såldes under bokfört och beräknat värde. Det är ”likväl anledning acceptera resultatet såsom tillfredsställande”. Det framkommer även andra anledningar till den utdragna likvidationen, nämligen ”oklarhet rätt om och ohemula anspråk framstälts av vissa tomtköpare om den såsom grönområde avsatta Västra Lagnö 1:29 ägt av Gerda Lindhés dödsbo.” Intriger! Vilka var dessa köpare och vad krävde de? I slutredovisningen för likvidationen nämns att köparna av tomterna skulle få servitut, med rätt till bad samt tillägs- och uppläggningsplats för båtar. Gerda Lindhés dödsbo gav bort den del av fastigheten som gåva till en tomtägarförening för de sålda tomterna, troligen för att lösa konflikten. Bolaget betalade dödsboet 3000 som vederlag för detta.

Jag glömde nämna vem som var revisor. Som en sista ”twist” i denna berättelse visar det sig att yngste sonen Gösta har fungerat som revisor. Kittlande och ger ju oanade möjligheter till utökade förvecklingar!

Skridskoåkningen började och slutade i "Lindhéland". Enligt uppgift, så var det noga att alla barnen skulle få någon tomt på Västra Lagnö. Jag får inte riktigt ihop vilken mark det var? Köpte några av barnen från bolaget? Styckades fastigheter upp och fördelades? (Det var ju rätt stora fastigheter ursprungligen.) Några/någon fastighet är i släktens ägo fortfarande, tror jag. Pappa och hans två systrar ärvde en tredjedel var av en avstyckad tomt som deras pappa Bertil skulle ärvt om han inte dött redan 1949. Denna tomt besökte vi till och från, men den bebyggdes aldrig riktigt utan såldes i början av 90-talet. När jag passerade i bussen 2016 såg det dock bebott ut.

Om det är någon läsare som har mer information, så skriv ner det eller kontakta mig, så kan berättelsen bli mer komplett. Bilder är också välkomna. Om det är någon känner någon som "var med", så fråga vad han eller hon kommer ihåg. Vi ser fram emot inslag i framtida Lindhéblad om denna "berättelse" och de saknade bitarna.

Johan Lindhé (barnbarnsbarn till Richard och Gerda)

Bilaga

- De olika fastighetsbeteckningar som figurerar i dokumenten TYRSTA 1:26 /Tyrsta nr1
- Rönninge 1:167. (Fruängsvägen 33)
- 15 stadsägor i Tranered (Nära Torgny Segerstedts gatan i Västra Frölunda/Hinsholmen)
- Västra Lagnö 1:18, Västra Lagnö 1:19, Västra Lagnö 1:20, Västra Lagnö 1:21, Västra Lagnö 1:22
- Västra Lagnö 1:23, Västra Lagnö 1:25, Västra Lagnö 1:26, Västra Lagnö 1:27, Västra Lagnö 1:30 (den fastighet som Arnold köpte 1925)

MER BILDER FRÅN SLÄKTFESTEN

MAY LINDHÉ PÅ SANATORIUM

Min mamma May föddes 1920 och var näst äldst i en syskonskara om fem systrar. Hon var dotter till Ragnar Lindhé och Ruth Lindhé född Andersson. Ragnar föddes på Væppeby i Bålsta och var son till Erik Lindhé och barnbarn till Frans Lindhé. Ruth föddes på Nybo gård utanför Ängelholm i Skåne.

Ragnar var agronom från Ultuna och Kapten i Trängens reserv med Militär utbildning på Örebro Garnison. Från 1932 till sin pensionering 1947 arrenderade han lantbruket till Bogesunds slott av godsägaren Baron von Höpken. Ruth skötte hushållet och tog hand om barnen. Men under kriget när Ragnar och de flesta män var inkallade tog Ruth ett stort och resolut ansvar för både familjen och gården.

När May gått färdigt i småskolan på Bogesund fortsatte hon i Vaxholm där hon tog realexamen och sedan studentexamen 1940 i Stockholm på Sveaplans Gymnasium. På hösten samma år började hon på Stockholms Högskola med studier i historia, statskunskap och ekonomisk historia. Hon fortsatta sedan med pedagogik och geografi och tog 1949 en filosofie magisterexamen.

Hösten 1943 kallades May till calmettevaccination på Studenternas Hälsovårdbyrå i Stockholm. Hon överreagerade kraftigt på vaccinationen och kallades omedelbart till skärmbildsundersökning. Det visade sig att hon hade en fläck på höger lungpets. Hon kunde då enligt lag bli tvungen att isoleras antingen i sitt hem på landet eller på ett sanatorium. Hon valde det senare. Så från och med den 1:a februari 1944 fick May en plats på Hesselby sanatorium utanför Mariannelund nära Vimmerby i Småland. Sanatoriet låg högt och fritt från fuktig dimma och vården mot TBC bestod i ett lugnt och stärkande liv. En fast dagordning innehöll frisk luft, läkarkontroll, god näring, lagom motion och härdning i ligghallarna med ständigt öppna fönster.

Det var en enförmig tillvaro på sanatoriet men May oroades av det fruktansvärda kriget i Europa och av hur familjen skulle klara jordbruket, som då var långt ifrån mekaniserat. Nästan alla vapenföra män var ju inkallade i beredskapen och kvinnorna fick ersätta dem överallt. Så för att hjälpa till att hålla humöret uppe skrev May ofta brev hem till föräldrar och syskon med beskrivning av medpatienter och livet på

sanatoriet och med information och frågor till föräldrar och syskon hemma på Bogesund och i Stockholm.

När Mays mamma dog 1984 så fanns breven kvar bland Ruths efterlämnade papper. May skrev 1998 ut breven och tillsammans med lite historia om och några litteraturhänvisningar till TBC och sanatorier blev det en skrift, som hon kallade Sanatet. Den har i redigerad form presenterats i Svensk Medicinhistorisk Tidskrift 1999.

När May kommer till Hesselby är hon 23 år och är till att börja med entusiastisk över tillvaron på sanatoriet. Hennes fläck är troligen inte så allvarlig men hon skriver hem att de inte ska bli ledsna för hennes vistelse kommer troligen att bli längre än beräknad. Vid besöken hos sanatorieläkaren Dr Palmgren ska man inte fråga. May skriver att Ruth och Ragnar inte ska ringa och besvara doktorn. De får inte veta mer och han kommer att bli tillknäppt mot May. Det visar sig att Mays farbror Yngve hade gått som underläkare hos Dr Palmgren på ett sanatorium. Och Yngve lirkar fram lite information från honom, som han skickar vidare till May.

Hesselby har ca 140 patienter av vilka de flesta är unga som May eller yngre. Hon delar rum med fem flickor, som är mycket rara och trevliga allihop. Men det finns också vissa ”element” i andra rum, som väsnas och stör friden. Många kvinnliga patienter är från Finland. När de får höra om ryssarnas bombningar av Helsingfors i februari 1944 utbryter stor förtvivlan bland dem. En av rumskamraterna börjar storgråta medan en annan har en liten kniv, som hon önskar att hon skulle få sticka i Stalin. Patienterna fördriver fritiden med att lyssna på radio, titta på film, promenera, spela krocket, gå i gudstjänst, ordna små fester vid olika högtider, till 1:a maj göra en maskerad i form av en demonstration och utge en skvallertidning etc. May får ibland besök av släkt och vänner och besöker några gånger vänner i närområdet. En av dem är äldsta systemen Maud, som jobbar som sjuksköterska på sjukstugan i Vimmerby. Dessutom läser May väldigt mycket, dels böcker från sanatoriets bibliotek och dels sådana, som hon får av vänner och bekanta. Hon hjälper också andra patienter med deras studier. Några kvällar är May ute och tittar på månen med en pojke, som håller på att lära henne att spela bräde och hon säger till honom att hon skall göra mos av honom om de andra får veta om det. Någon ser

dem väl ändå och skvallrar för de andra. Skvaller tycks enligt May vara det enda intresse folk har! May engagerar sig i Patientföreningen och får så småningom ansvar för sanatoriets bibliotek. Men hela tiden finns funderingen över hur lång läketiden och vistelsen ska bli och oron över om hon över huvud taget ska bli frisk.

May kommenterar och resonerar också om det som familjen, antagligen mest Ruth, skriver i sina brev till henne. May uttrycker stor tacksamhet över att Ruth skriver och svarar på hennes brev. Hemma sliter familjen med gården. Ruth tar stort ansvar för jordbruket och ska samtidigt övervaka de yngre systrarnas, Birgit, Ragna och yngsta Anna-Maria, skolgång. Birgit är 18 år och ska välja ämnen att ta med sista året inför studentexamen. May resonerar om vilka ämnen, som kan passa med hänsyn till Birgits fallenhet, intressen och framtida yrke. Hon förhör sig om hur det går för Ragna, som är 15 år, med hennes realexamen. Och hon tackar för teckningarna från trettonåriga Mia, som Anna-Maria alltid kallas. May ber om och tackar för pengar, kläder och skor, som föräldrarna hjälper henne med. Pengar behövs till bio, frimärken och resor till vänner och hem på permission. När hon inte fått brev på ett tag förlitar hon sig på att de mår bra och skriver tillbaka att "Var plåga har sitt skri, blott hälsan tiger still". Mot bakgrund av vad May ser till vardags oroas hon över dem därhemma och förmanar dem att vaccinera sig mot TBC. Hon skriver att "med tiden blir man rätt immun mot allt på ett sånt här ställe. Men det är ändå kusligt att se att en av ens närmaste kamrater hjälplöst håller på att glida utför och att det inte finns något att göra. De förstår det så väl själva och man har inget att trösta dem med i deras hjälplöshet och förtvivlan".

Efter midsommar kommer May hem från Hesselby till Bogesund på en efterlängtd permission och är då redan frisk så att hon kan skrivas ut den 10.e september. Efter hemkomsten från Hesselby fortsätter May studierna vid Stockholms Högskola med kursen för ett betyg (30 poäng) i pedagogik och psykologi. Den hjälper henne att få lite perspektiv i livet efter tiden på sanatoriet.

Sten-Erik Lindhé

MER BILDER FRÅN SLÄKTFESTEN

PAPPA KJELL (1921-2011)

Mitt uppdrag till LindhéBladet denna gång är att skriva om min pappa Kjell Lindqvist. Jag hyllar pappa med bilder och text från hans liv.

Min och syster Susannes pappa Kjell föddes på Väppeby gård i Bålsta 1921. Vår farmor, pappa Kjells mamma Dagmar (kallades för Dagga), född Lindhé, växte upp även hon på Väppeby som nr 7 av en skara på 9 syskon, Ragnar (1885), Elsa, Torsten, Märta, Nanna, Sten, vår farmor Dagga, Yngve och Annie (som även kallades Anna-Nia 1902).

Farfar Gunnar Lindqvist var agronom och tog över Väppeby gård 1920 när farmor ”Dagga” och farfar Gunnar gifte sig. När pappa växte upp fanns det på Väppeby Gård bl a kor, hästar, får, gäss, höns, grisar och hundar förstås.

Flytt till Johannisberg i Västerås

Gunnar tyckte Väppeby Gård i Bålsta hade blivit för litet. 1936 såldes Väppeby och familjen flyttade till Johannisberg i Västerås som de arrenderade, med hopp om att få köpa gården. Förhoppningarna grusades tyvärr när kriget bröt ut 1939 och marken runt om Johannisberg exproprierades; boningshuset blev samlingsplats för Lottakåren (där även farmor Dagga deltog) och ägorna förvandlades till ett flygfält, så det blev inte något köp av gården.

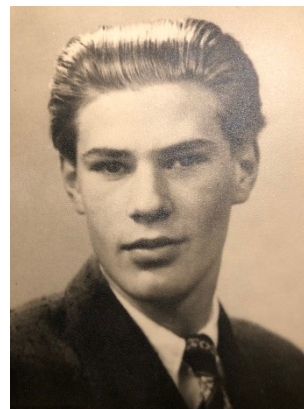
Stugan

Som tur var hade farmor och farfar kvar lite mark i Bålsta där de under tiden byggt en sportstuga, ”Stugan”, en liten bit upp i backen ovanför Väppeby gård. Farmor Dagga hade nämligen ett ultimatum innan flyttlasset gick till Västerås - hon ville ha kvar mark vid sitt barndomshem. Så sportstugan som de lät bygga 1936, efter flytten från Väppeby till Johannisberg, blev sen familjens riktiga hem.

”Historien om Eric som skjutit sig i tån!”

Pappas kusin Eric Westerlund hälsade på hos pappa på Johannisberg ibland. När de var i 15-16 års åldern brukade de ta sina bössor för att skjuta ut råttor i ladugården. Denna dag hade farmor Dagga finbesök i salongen när killarna var ute på råttjakt. Ett av Erics skott gick fel så skottet gick in i hans tå i stället för att pricka råttan. Man kan gissa vilket liv det blev i ladugården.

Pappa Kjell sprang allt han förmådde för att hämta hjälp i huset, men snubblade och ramlade pladask i kossornas gödselbrunn. Efter detta ”bad” fortsatte han springa, drypandes av stank, in i huset och skrikandes ”mamma, mamma, Erik har skjutit sig i tån!” Finbesöket fick säkert en chock av stanken och hysterin, men farmor tog det med ro och ursäktade det fina sällskapet. Kusin Eric fick en stel tå resten av livet, men det kunde ju varit värre...

Bakom denna fina bild på pappa har farmor Dagga skrivit:

Kjell Lindqvist vid 14 års ålder hösten 1935, född på Väppeby den 11/10 1921. Togs då vi bodde på Johannisbergs gård utanför Västerås, en underbart vacker gård, där jag tror att pappa Kjell tillbringade sina lyckligaste barndomsår. Vi voro då också ägare till mitt gamla barndomshem Väppeby Gård i Uppsala län, också en gammal tjusig gård, där min Mor Anna Möller gift med min far, den goda rara Eric Lindhé från Bohuslän. De hade 9 barn, alla födda på Väppeby, varav jag var nr 7. En lyckligare barndom tror jag inga nutidsbarn kan få än vad man hade då bland alla djur och mycket folk omkring sig. Senare alla de stora ungdomsbjudningarna från de stora gårdarna runtomkring. En kär hälsning till mina efterlevande. Lev lyckliga så gott det går. Er farmor Dagmar (Dagga)

På kanten av kortet står det: Skrivet i Stugan som vanligt i min ensamhet hösten 1969 DL

Utbytesstudent i Tyskland innan kriget ca 1938

Pappa var "utbytesstudent" någonstans nära Nürnberg i södra Tyskland innan kriget. Det innebar att han var där och bodde hos en tysk jämgammal student i några månader och efter det följde hans tyska student med hem till Johannisberg ungefär lika lång tid.

Eftersom detta var ett område i Tyskland där Hitler höll till (partidagarna utspelade sig där t ex) så var det inte konstigt att pappa Kjell, tillsammans med befolkningen i Nürnberg, såg Hitler och hans korteger bli på Zeppelinerfelt.

(Not. I slutet av kriget bombades 82% av innerstan av de allierade, men hans utbytesstudents familj klarade sig då de bodde i utkanten av staden).

Utbildning i Leeds, kostymbutiker och Storstugans Hemslöjd i Gamla Stan

Pappa utbildade sig till textilingenjör i Leeds under ca 2 år. Det innebar att han öppnade en kostymaffär nära Rörstrandsgatan i några år och i Birger Jarls passagen i några år. När han hade jobbat med det ett antal år så bytte han bana till att sälja svenska souvenirer på Västerlånggatan 21 – Storstugans Hemslöjd, numera Lord Nelson Hotel.

När jag och Sussie var små fick vi hjälpa till i affären med presentinpackningar, det var kul tyckte vi.

En historia när farmor Dagga var ensam/vaktade affären och hade Suomi, sin dobermann, med sig:

Kund kommer in: "Var är chefen?" Farmor allvarligt: "han ligger under bordet och sover".

Kunden såg lite konstig ut och gick snabbt ut igen och Farmor förstod att det var nog Pappa han ville prata med, inte Suomi, hunden...

Pappa har lämnat en skatt efter sig, ett album med 1350 bilder och mycket texter. Vikt 13,5kg! Det startar från att pappa träffar mamma och fram till och jag och Sussie gifter oss. Mamma fick albumet på sin 50-årsdag som firades i Tunisien 1979. Den tunisiska tullen var väldigt intresserade att titta i albumet.

Rosie Sjöberg (född Lindqvist)

Pappa träffade Mona Rödin från Medelpad 1955, de gifter sig och får mig, Rose-Marie, 1959.

Lilla Susanne kom 3 år senare och döptes i Kalmar kyrka i Bålsta 1962.

Den gamla dopklänningen från 1850-talet har använts många gånger i släkten innan oss och även till våra barn och barnbarn efter detta tillfälle.

JOHAN LINDHÉ D.Ä. OCH HANS SÖNER JANNE, JOSEF, NILS, OSCAR OCH FRITIOF

På Jörgen Lindhés magnifika släktkalas i augusti 2019 – som nu överskuggats av coronatider – kom jag över del två av Wilma Lindhés bok ”Minnen och Upplevelser”. Boken är ett hopkok av Wilmas artiklar eller noveller som getts ut i olika tidningar. Det är alltså ingen sammanhängande berättelse men det finns vissa små glimtar av familjeinformation som kanske kan roa denna tidnings läsare, särskilt dem som kommer från Nils Lindhés gren. Var så goda:

”Om att gubben Johan Lindhé ägt ett dyrbart bo, påminnes jag ännu i dag genom de konstföremål, som efter hans död tillföll oss och äro i min ägo.”

”Gubben svärfar [Johan Lindhé d.ä.] infann sig för att se, huru vi hade det, och gav charm åt umgängeslivet genom gott humör och chevaleresk artighet.” [min kommentar, det känner man igen]

”Oro låg synbarligen flera av gubben Johans söner i blodet. [min kommentar, detta känner man igen]. Så övergav löjtnant Janne [Lindhé], som blivit framstående massör och desslikes brandchef i Norrköping – där han ägde fri bostad med rikt bärande trädgård – alltsammans, för att tillika med en son resa till Amerika, som ”professor” vid ett tilltänt Gymnastikinstitut.”

”Nils [Lindhé], vilken ävenledes var officer och nådde upp till major, var detta oaktat inte militär till sinne och läggning, men en sällsynt älskvärd man med fint ridderligt väsen. Gifte sig förmöget med Ida Arnell från Norrland och fick en präktig, behaglig hustru, den där fann sig i alla livets skiften... Kanske var han dock den oroligaste av bröderna genom sitt konstnärstemperament och den otillfredsställda längtan att ägna sig helt åt konsten. Efter att flera år ha bott uti Norrköping, i eget, klassiskt ädelt inrett hem med underliggande gymnastikinstitut, kom också han till Göteborg, där Josef [Lindhé] – som ägde både lust och förmåga att ordna nya företag – dessförinnan uppsatt den ännu existerande medicomekaniska gymnastiken för hans räkning. Här bodde familjen inte så väl som skönhetssinnet fordrade och stannade blott ett par år. Som ett bevis på behärskning och världsvanan må nämnas, att vid deras första bjudning i Norrköping som nygifta, kvällsbordet – som varit förklent för vad som tyngde det – skilt sig åt på mitten så

att porslin, glas, smårätter och bordsprydnader ramlat om vartannat och gått i kras. Det blev ett förfärligt oväsen. Men värdinnan, som underhöll gästerna inne i förmaket, satt alldeles lugn tills Nils[Lindhé], som bevittnade karambolaget, kom in, helt leende bjudande henne armen med orden: ”kom nu med och se på finalen i Don Juan.” Pappa, som var en av gästerna till att rubba ett ekskåp för att flytta in ett annat matsalsbord, varefter supén ordnades så gott sig göra lät, och missödet endast ökade munterheten. Vid avskedet, då gästerna uttalade sitt beklagande, svarade värdfolket också helt framt, att den vänlighet som visats dem, varit så stor, att det som hänt blivit en vinning. [min kommentar, denna gren av Lindhéarna kunde ordna bra kalas redan då] De [Nils och Ida] flyttade ofta och skaffade sig ständigt nya bohagsting, enär Nils knappast hörde talas om en antik, kostbar möbel, förrän han ville köpa den. [min kommentar, detta verkar vara ett drag som ärvt av Jörgen Lindhé] Också ägde de varhelst de vistades ett dyrbart inrett hem, vars förnämsta prydnad utgjordes av de oljemålningar han själv utförde. När de längre fram i tiden bosatte sig på Drottningholm, brann hemmet en afton ned i grunden. Men när jag skev dem i djupt deltagande över den stora förlusten, svarades att de voro så lyckliga över att tillika med barnen ha liv och lemmar i behåll, att ägodelarna ingenting betydde. I och för krigstjänsten – som det hette skaffade Nils sig ett år tjänstledighet, för att ligga uti Italien och måla. Kopierade bland annat i S:t Maria della Grazie-refektoriet i Milano, Leonardo da Vincis väggmålning ”Nattvarden”, för vilken då engelsmännen bjödo fabelaktiga summor, men som inte var till salu, enär det väl var gunstigt tillåtet att kopiera mästerverket, men inte att avyttra efterapningen. Avbildade ävenledes en del dyrbara gobelänger på Stockholms slott och dekorerade därmed det egna hemmet. Inackorderad hos mig var också under några år Fritiof Lindhé, ur tredje kullen, vilken hade anställning vid stadens dåvarande spårvägsbolag, där hästar voro dragare och farten inte större än att man kom lika snabbt till fots.”

”Oscar Lindhés äldste son, kammarskrivaren Agge Lindhé var gift med norskan Gabrielle Kielland från Bergen.””Oscar Lindhé satt där gammal och skröplig i ensamt bo, sedan hustrun gått bort och barnen lämnat hemmet.”

Omi Söderblom Mohammar

MIN SYSTER KICKI 70 ÅR

Jubilar

Christina Lindberg föddes i Kristianstad 15 november 1946, dotter till Knut-Erik och Gunvor Hägg. Mormor var Karin Lindhé gift med Nils Lindgren.

Kicki är mitt yngsta storasyskon, storebror Urban har jag skrivit om i ett tidigare Lindhé blad, mellan dem finns syster Margareta. Kicki var 7 år när jag föddes, hon var snäll mot mig liksom de övriga syskonen, fördelen med att vara sladdbarn!

Hon kunde leka med mig i sandlådan i timmar och bygga stall och ladugårdar till mina små plastgrisar, höns, kor och hästar. Vi tog långpromenader på söndagarna i Hågadalen i Uppsala, med våra pudlar. Kickis hund hette Bonnie och följde henne som en skugga. När Kicki reste bort, blev Bonnie deprimerad, innan hon efter tag adopterade vår mamma som ställföreträdande matte.

Efter studentexamen i Uppsala flyttade våra föräldrar och jag till Kristianstad och Kicki till Lund där hon pluggade bl.a. statistik. Efter lite funderande bestämde hon sig för att bli tandläkare, styrde norrut igen, denna gång till Umeå. Hon hade då också träffat sin blivande make Anders Lindberg.

Båda blev tandläkare och stormtrivdes med sitt yrke. De byggde en stor modern klinik vid Lilla Torg i Kristianstad och hade sloganen ”Tandläkarna Lilla Torg, tandvården i centrum”.

Kicki och Anders bodde i Åhus vid havet och fick barnen Niclas-75, Karin -77 och Lisa-81. Hos

Lindbergs var det alltid öppet hus, grannar, barnens kompisar, släkt och vänner var alltid välkomna och kalasen var många och roliga. Anders lagade maten medan Kicki bakade och fixade efterrätter.

När barnen flugit ut och kliniken sålts, förde äventyrlusten och arbetsivern dem till Isle of Man, Reykjavik och Tromsö.

I Tromsö arbetade Kicki på Tandläkarhögskolan som klinisk handledare och lärare. Ett arbete som hon älskade. Hon engagerade sig i sina studenter och presenterna från dem när läsåren var slut vittnade om deras uppskattning av henne.

Kicki älskar naturen och att gå på tur, vandringarna blev många och nästan alla fjälltoppar bestogs under Tromsöåren med golden retrievern Ninna i ständigt sällskap.

För två år sedan gick Kicki i pension och flyttade tillbaka till Sverige. Hon och Anders hittade sitt paradiset strax norr om Höör i form av en avstyckad liten gård, endast 17 km från där min man Bo och jag bor. De njöt på sin lilla gård, det sågades och skruvades, pallkragar och rabatter prunkade. Alla tre barnen bor i Skåne och släktmiddagarna blev många.

Tyvärr dog Anders i en hjärtattack den 1 september 2019, då hade de bott i sitt paradiset i drygt ett år. Sorgen är stor för oss alla, men naturligtvis mest för hans älskade Christina, de hade då varit ett par i 50 år.

Min syster är en stark och klok människa, hon tar sig fram i livet, fast hennes pensionärslevnad blev så abrupt förändrad. Hon fortsätter att sköta sin trädgård, hon lär sig snickra, såga och borra. Allt det som Anders tidigare fixade. Hon går fortfarande på långa promenader med Ninna och snart kommer en valp att flytta in på gården.

Hon samlar fortfarande sina barn och barnbarn hos sig och i sommar ska hon bygga om hönshuset till gäststuga och renovera lekstugan. Och jag är glad att ha min yngsta storasyster så nära, det är lätt att svänga förbi på en fika och pratstund.

Katarina Nyman

OMI SÖDERBLOM MOHAMMAR 70 ÅR *Jubilar*

Tidig sommar 1993. Jag, ännu inte fyllda 18 år, hade just tagit en amerikansk studentexamen – high school graduation – och var i färd att avsluta mitt utbytesår i USA. Nu befann jag mig i världens huvudstad, New York City. Med mig i Staden Som Aldrig Sover hade jag mamma Omi, nyss fyllda 43 år. Hon hade flugit över till USA för att närvara på min graduation. Därefter hade vi – hon och jag – tagit oss till Det Stora Äpplet. Jag minns denna storstadstripp mycket väl. Jag och min mamma. Bara vi två. Vi gjorde Manhattan tillsammans. Vi såg rockoperan Tommy på Broadway, vi gjorde det obligatoriska besöket på Liberty Island och såg Frihetsgudinnan, vi irrade runt i Little Italy och vi återvände till Broadway och såg Les Misérables. Det var fantastiska och intensiva dagar.

En eftermiddag gick vi in i en klädbutik. Butiksinnehavaren följde oss med en intresserad – men också något misstänksam – blick. Vi stannade ett bra tag. Provade kläder. Tittade runt i allmänhet. Butiksinnehavaren släppte oss aldrig riktigt med blicken. Mamma hittade ett plagg som föll henne i smaken. Butiksinnehavaren hanterade artigt betalningen. Men den misstänksamma blicken kvarstod. När vi var på väg ut ur butiken tog så butiksinnehavaren till orda: "Excuse me". Vi vände oss om. Butiksinnehavaren igen: "I need to ask you". Ehh... Are you two related?" Olof: "Yes indeed. This is my mom". Butiksinnehavaren ytterligare en gång (nu gapskrattandes): "Man, are you serious? Are you her son??? Wow, your mommy is HOT!!!" Mamma sken som en sol.

Episoden i NYC illustrerar väl mamma Omis ena sida: Skönheten. Det är inte alla 17-åringar som får sin morsa förväxlad med en (något äldre) flickvän. Som kunnat bevittna att ens mammas fagra uppenbarelse fått omgivningen att bokstavligen tappa hakan. Och det är inte någon slump att det var i rollen som kärleksgudinnan själv i Stockholms nations student-spex Afrodites födelse som min mamma gjorde sin bejublade skådespelardebut under studietiden.

Åren kring resan till NYC hade mamma uppnått något som den stora majoriteten jurister enbart kan drömma om: Utnämning till hovrättsråd i Svea hovrätt. Och det i en ålder som den stora majoriteten hovrättsråd enbart kan drömma om: Dryga 40-årsåldern. Detta illustrerar väl mamma Omis andra sida: Det knivskarpa intellektet. Hon ägnade hela sin juristkarriär åt att vara i rättvisans tjänst. Och hon förblev Svea hovrätt trogen in i det sista, ända till pensioneringen härom året. Men karriären tog inte slut med det.

Tvärtom: En ny tog fart. Författarens. Det som

började som ett samtal mellan mig och mamma för många år sedan om spännande släktöden utvecklas så småningom av Omi till den bejublade debuten på mammas litterära bana: Boken "I skuggan av Nathan", som utkom år 2014. Boken har fått "stälände recensioner", konstaterade Arbetarbladet. Mot bakgrund av bl.a. dessa rader (av Maria Schottenius, DN) går det enbart att hålla med: "Vilken fantastisk bok. Det skär genom märg och ben att läsa Helge Söderbloms beskrivning av sin egen korta och smärtfyllda levnad".

Älskade mamma, nu har du fyllt 70 år. Skönhet och det knivskarpa intellektet är alltjämt dina signum. Jag är så otroligt stolt över dig och tacksam för allt du gör. Ena stunden i stallet med min dotter Leila, ditt barnbarn. Den andra stunden på ett bokföredrag någonstans i Sverige inför storpublik. Och den tredje på Vemdalsskalet i något husprojekt.

Återigen: Stort grattis! Älskar dig!

Din son,

Olof

Bilden tagen på själva födelsedagen i april, ett kylslaget Corona-anpassat firande.

JUBILARER - 2020

95 År

Zitting Marianne 19.2
Nordström Fred 9.3
Widner Nils 8.10

90 År

Nordström Erik 16.1
Wiesner Karin 1.3
Frieberg Klas 19.9

85 År

Kjelsen Arvid 15.1
Lindhé Arne 23.2
Jonsson Bjelfvenstam Ewa 25.8
Ahlgren Marianne 21.11

75 År

Holmblad Ulf 14.12

70 År

Gennow Madeleine 14.1
Gillsäter Pia 11.4
Söderblom Mohammar Omi 24.4
Zitting Björn 27.12

65 År

Jonsson Björn 31.1
Ulander Catharina 26.2
Cederlund Carl 15.4
Lindgren Ann 28.4
Zachrisson Johan 6.6
Sjöstedt Viveka 8.9
Lindhé Helena 1.12
Laakso Anneli 5.12

60 År

Ahlgren Björn 11.2
Nordström John 16.2
Ahlström Anders 24.3
Bergenheim Per 5.6
Nyman Katarina 19.10
Lindström Lotta 23.11
Schullström Staffan 5.12
Oskarsson Ragnhild 25.12
Muhr Agneta 25.12

50 År

Thorén Christian 13.1
Bruhn Nicklas 7.7
Norén Anders 9.5

40 År

Beckman Jerker 20.2
Leissner Erik 5.5

Westerlund Nina 29.5
Larsberger Holting Kajsa 11.7
Jonsson Anna 18.8
Larson Dan 23.8
Beckman Karin 24.8
Laakso Toni 2.9
Granström Andreas 13.10
MacMillan Megan
Gennow Gustav

10 År

Grähs George 4.1
Kotsakidis Olivia 26.4
Holting Hampus 4.9

JUBILARER – 2021

100 År

Beckman Margot 3.10

95 År

Vesterlund Sten-Olof 10.3
Cederlund Lennart 30.3
Granström Barbro 30.10

90 År

Iverus Ann-Charlotte 11.6
Kessler Mia 28.11

85 År

Lindhé Nils 4.2
Ahlström Yvonne 19.5
Holmberg Carin 23.7

75 År

Beckman Jens 19.1
Welle-Strand Ragni 30.3
Lindhé Britt 29.4
Lindhé Stephanie 28.5
Sidenvall Margareta 21.7
Brunnström Gösta 13.8
Frieberg Magnus 27.10
MacMillan Catharina 1.11
Muhr Carin 3.11
Muhr Ewa 3.11

70 År

Nordlinder Sture 17.5
Rende Anna 2.7
Lucas Charlotte 20.8
Cronholm Gandra Christina 27.9
Holmblad Anette-Sophie 20.12

65 År

Muhr Thomas 1.3
Granström Leif 23.5

Torstenius Annika 8.7
Karlsson Eva 4.8
Nyman Katarina 4.9
Lindhé Rickard 13.11
Cronholm Ola 19.12
Stickney Emily

60 År

Frieberg Helena 2.2
Söderbom Johan 27.2
Trollsås Kristina 12.3
Rydeberg Martin 3.4
Wanatowski Christer 17.6
Pipping Helena 21.8
Simonsson Lisa 28.8
Hagenfeldt Gitti 29.8

50 År

Lindhe Martin 20.1
Söderberg Nils 21.6
Grähs Charlotta 21.8
Frieberg David 23.9

40 År

Huldt Lisa 7.2
de Tavares Jan 9.2
Schyberg Klara 6.3
Ericsson Veronika 25.4
Zitting Markus 19.8
Stickney Guy 3.9
Muhr Linn 28.11

10 År

Barzegar Larsberger Leila 12.3
Anstedt Vendela 17.4

AVLIDNA

BBDB Thorsten Landqvist 14.12.19
BDDDB Christer Söderberg 1.9.19

NYFÖDDA

BDFCCAA Noel född 21.4.2020 son till Emma Rydeberg

STYRELSENS ARBETE 2019

Under året har styrelsen haft 3 ordinarie möten och ett möte för att kuvertera LindhéBladet för utskick. Ordinarie möten den 27 januari, 19 mars och 22 oktober för planering av LindhéBladet samt nästkommande års släktmöte med fest.

LindhéBladet 2018 gavs ut i juni och skickades ut till alla aktiva medlemmar.

Annika Torstenius, sekreterare och redaktör

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar omimohammar@hotmail.com	0706-31 06 78
Vice Ordförande	Sten-Erik Lindhé stenerik.lindhe@gmail.com	070-689 51 29
Sekreterare/Redaktör	Annika Torstenius annika.torstenius@gmail.com	0708-99 33 88
Kassör	Johan Lindhé johan-lindhe@hotmail.com	0735-33 76 38
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé jorgen.lindhe@hotmail.com	076-868 60 95
Suppleant	Stepanie Lindhé stephanie.lindhe4@gmail.com	070-301 87 39
Suppleant	Rosie Sjöberg rosie.sjoberg@hotmail.com	070-639 45 61
Suppleant	Ann Lindgren ann_lindgren@live.se	070-510 30 32

www.vasalindhe.se

E-post: slaktforeningen.lindhe@gmail.com

Facebook: Johan Otto Frans Lindhé - släktgrupp

Instagram: Lindhegubben

CHRISTER SÖDERBERG

Min bror Christer avled hastigt och mycket oväntat den 1 september. Han hade en vecka tidigare varit på vår härliga släktfest/kräftskiva och där blivit omvald till att sitta i valberedningen.

Tidigare på dagen hade han varit i Trosa med veteranbilklubben, där Tureholms slott visades av Christer Bonde. Därefter var det lunch på Ågården i Trosa. Efter detta, lite sent, kom så Christer till vår fest, lika pigg som vanligt. Efter några dagar hos sin dotter Caroline på hennes hästgård körde han hem, parkerade bilen och på väg upp till sin lägenhet segnade han ner med hjärtstopp. Han hade fullt med planer, så det kom som en fruktansvärd chock för hans dotter Lina och mig, som enda kvarvarande av fyra syskon. Han lämnar ett stort tomrum efter sig och vi är många, både släktingar och många vänner, som saknar honom väldigt mycket.

Stephanie Lindhé

Släktföreningen Johan Lindh's ättlingar

SLÄKTTRÄD

Johan Otto Frans Lindhé (= Gubben) 1792-1879

Gift med Carolina Krusell, 1803-1833, Sigríd Wulf 1811-1848, Sophia Blom 1829-1857

Deras barn:

A – Oscar – 1821-1894, Gift med Augusta Wennberg 1826-1849 och Marie Howing 1817-1889 - 4 barn

B – Frans – 1823-1914, Gift med Emma Nissen 1834-1869 och Christine Torjussen 1852-1928

C – Sophia – 1825-1889, Gift med Gustaf Brusewitz 1812-1899

D – Josef – 1827-1896, Gift med Wilma Hammarsten 1838-1922

E – Fina – 1829-1920, ogift

F – Axel – 1831-1905, Gift med Sophia Zethelius 1839-1921

G – Calla – 1835-1900, Gift med Sven Törnquist 1840-1900

H – Janne – 1837-1931, Gift med Emelie Christensson 1844-1921

I – Nils – 1843-1912, Gift med Ida Arnell 1854-1936

J – Heribert – 1851-19xx, ogift

K – Frigge – 1853-19xx, ogift

L – Hilma – 1856-1901, Gift med Birger Frieberg 1850-1927

A – Oscars 4 barn – AA-Agge, AB-Carl, AC-Anna, AD-Knut

B – Frans 13 barn – BA-Isabella, BB-Eric, BC-Hugo, BD-Richard, BE-Fanny, BF-Gertrud, BG-Birger, BH-Hildegard, BI-Thorborg, BJ-Signe, BK-Ebba, BL-Sigurd, BM-Aina

C – Sophias 3 barn – CA-Maria, CB-Johan, CC-Sigwald

D – Josefs 6 barn – DA-Anna, DB-Rustan, DC-Ellen, DD-Fanny, DE-Sven, DF-Ellen

E – Fina fick inga barn

F – Axels 3 barn – FA-Anna, FB-Lotten, FC-Hjalmar

G – Callas barn – GA-Disa

H – Jannes 5 barn – HA-Allan, HB-Stellan, HC-Inez, HD-Linnéa, HE-Urban

I – Nils 8 barn – IA-Ivan, IB-Bo, IC-Einar, ID-Elsa, IE-Gunilla, IF-Björn, IG-Vanda, IH-Dagny

J – Heribert fick inga barn

K – Frigge fick inga barn

L – Hilmas 8 barn – LA-Karin, LB-Einar, LC-Ruth, LD-Lisa, LE-Harald, LF-Bengt, LG-Nils, LH-Sven

Vill du veta mer finns info på hemsidan vasalindhe.se

VÄRT ATT VETA

Föreningen har till **ändamål** att

- Verka för släktens sammanhållning
- Tillvarata släktintressen
- Samla släktens historia

Medlemmar i föreningen är alla födda, adopterade eller ingifta i ättelinjen från Johan Otto Frans Lindhé och hans tre hustrur Carolina Krusell, Sigrid Wulff och Sophia Blom. **Aktiv** medlem är den som fyllt 18 år och betalat årsavgift eller bor hos föräldrar som betalat årsavgift (en avgift per adress). **Årsavgiften** är **100 kr**/adress.

Anmäl dig genom att betala in till bankkontot eller swisha, gärna för tre år i taget, och skicka ett mail (slaktforeningen.lindhe@gmail.com) med uppgifter om ditt namn, adress, telefonnummer och e-postadress. Betala i första hand till bankkonto **SHB 6106 - 421 596 961** Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar. Eller **swisha** till nummer **0735-346 490** Adressändringar eller **nyheter** och **ändringar** inom familjen mailas till slaktforeningen.lindhe@gmail.com för att registreras i medlemsregistret.

LindhéBladet skickas varje år till alla aktiva medlemmar med årsbrev, information om släkten och en medlemsförteckning.

Släktmöte med årsmötesförhandlingar och program för alla åldrar hålls vart tredje år och äger nästa gång rum **2022**. **Inbjudan** till släktmöte sänds till alla kända adresser, även icke betalande medlemmar. Aktiva medlemmar får **Släktregistret** genom att sätta in portoavgiften på föreningens Swish eller bankkonto. Nya medlemmar får registret utan kostnad. **Släktkrönikan** av Brita Söderberg kan fortfarande finnas, kontakta Stephanie Lindhé i styrelsen. Släktemblemet - Johans vapen som brosch i guld på blå botten beställs genom att sätta in 45 kr på föreningens Swish eller bankkonto.

Lindhéska släktarkivet M-7 369, 3:1+1/2 2 finns i Stockholms stadsarkiv, Kungsklippan 6, Stockholm. Hänvisa till ovan om ni vill besöka arkivet. Om ni vill lämna material kontakta styrelsen.